CÎND VOM AVEA ŞI NOI halterofili de valoare?

Halterofilii noştri au avut în 1966 o prelungită pauză competiţională. Concursuri (în afara campionatelor individuale de seniori şi juniori) nu au existat decît cîteva şi de mică importanţă.

Dar iată că, spre sfîrşitul anului, „Cupa Dinamo", „Cupa Petrolul", „Cupa Metalul", „Cupa 30 Decembrie", întîlnirile internaţionale amicale Cluj – Chişinău, Anglia – România şi Polonia – România (juniori), campionatul republican pe echipe etc. au reînsufleţit activitatea. Anul acesta sportivii români vor fi prezenţi în mari confruntări internaţionale: revanşa meciului cu Anglia, întîlnirea România – Franţa, campionatele europene etc. Participarea la aceste concursuri impune, desigur, halterofililor noştri realizarea unor performanţe de valoare, pentru a putea reprezenta cu cinste sportul românesc. Au ei posibilităţi?...

În luna octombrie 1965 ziarul nostru a publicat articolul *„Halterele sînt privite prea... uşor"*, care cuprindea unele constatări îngrijorătoare asupra valorii performanţelor obţinute de sportivii noştri, foarte scăzute în comparaţie cu cifrele recordurilor europene.

Dorind să vedem dacă situaţia s-a îmbunătăţit cu ceva în intervalul de timp care s-a scurs, am efectuat o analiză care ne-a dus la concluzia că: HALTEROFILII ROMÂNI AU PORNIT PE UN DRUM BUN. Afirmaţia de mai sus este sprijinită, printre alte argumente, şi de acela că, în 1966, numai la campionatele individuale de seniori de la Cluj, au fost doborîte 18 recorduri republicane (7 de seniori şi 11 de juniori).

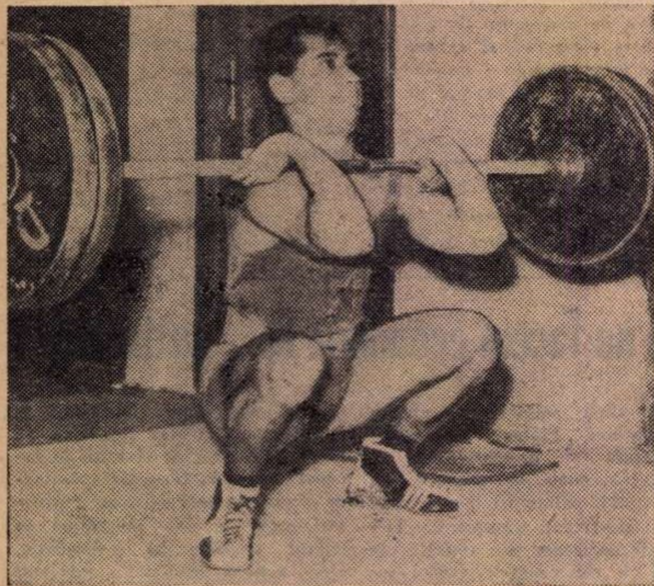
La începutul anului trecut, specialiştii noştri au hotărît, din punct de vedere metodic, axarea pregătirii sportivilor pe realizarea a două vîrfuri de formă, unul în luna mai şi altul în noiembrie. Acest fapt a creat obligaţia unei pregătiri mai atente, în scopul atingerii cifrelor maxime planificate. Mărirea numărului de antrenamente (sportivii din lotul republican efectuează acum cîte opt pe săptămînă), sporirea volumului de lucru (total kilograme ridicate într-un antrenament), precum şi creşterea intensităţii efortului în pregătire au constituit tot atîţia factori de progres.

Şi rezultatele nu s-au lăsat aşteptate. Halterofilii noştri au realizat, chiar în condiţiile unei activităţi competiţionale mai reduse, progrese însemnate, care au depăşit aşteptările.

Analizînd comparativ rezultatele ultimelor cinci ediţii ale J.O. (din 1948 încoace), observăm că primii trei clasaţi au, de la o olimpiadă la alta, o creştere medie de 30 kg. Pentru a se putea ridica la valoarea fruntaşilor mondiali ai halterelor, sportivii noştri trebuie să aibă (după aprecierile secretarului federal, tov. *L. Baroga*) o creştere medie de 60 kg în patru ani, adică în fiecare an cîte 15 kg. În primul dintre aceşti ani bilanţul a fost satisfăcător: faţă de campionatele individuale din 1965, cele din 1966 au adus o creştere a mediei rezultatelor primilor trei clasaţi de 21,8 kg:

Categoria	Aprilie 1965	Mai 1966	Creştere
Cocoş	289,1	309,1	+ 20,0
Pană	295,8	323,5	+ 27,7
Uşoară	339,1	350,8	+ 11,7
Semimijlocie	323,3	363,3	+ 40,0
Mijlocie	359,1	380,8	+ 21,7
Semigrea	355,8	375,0	+ 19,2
Grea	370,8	383,3	+ 12,5
MEDIA GENERALĂ	333,3	355,1	+ 21,8

s-ar fi ratat prea mult la primele încercări. Astfel, la procedeul împins. Fiţi Balaş a ridicat de-abia din a treia încercare bara de 125 kg, pentru ca în afară de concurs să împingă 145 kg (la recîntărire 144,5 kg), or 145 kg reprezintă şi cifra recordului mondial. Şi la triatlon rezultatele lui Fiţi Balaş (417 kg) şi Marin Cristea (420 kg) ar fi constituit recorduri de o bună valoare, dar unele dintre cifrele adiţionate (împins şi smuls — Fiţi; împins şi aruncat — Cristea) s-au realizat în afară de concurs. Oficial, performanţele lor au fost 380 şi — respectiv — 407,5 kg, adică (în special pentru Fiţi) foarte departe de posibilităţi. Despre mersul actual al procesului de instruire, trebuie să arătăm că lucrul strict individualizat şi cu mare intensitate, ajutorul dat de cabinetul metodic al clubului prin filmări făcute la antrenamente şi concursuri, precum şi proiectarea imediată a filmelor, apropiata terminare a construcţiei noii săli amenajată special pentru ei, reprezintă chezăşia succeselor viitoare ale halterofililor de la Steaua. Succese cu atît mai necesare, cu cît în 1967 ei vor avea de susţinut o serie de dificile examene internaţionale

Zoro Fiat (Steaua), campion şi recordman republican la „cocoş". Sperăm ca în acest an să aducă serioase îmbunătăţiri rezultatului său de 320 kg

Foto: T. Roibu

Dacă se va munci serios şi se va merge în acest ritm există perspectiva ca în cîţiva ani, halterofilii noştri să poată atinge o valoare internaţională.

Vorbind despre progresele halterofililor români, nu putem să nu spunem cîteva cuvinte despre secţiile bucureştene, care au dat sportului celor puternici pe toţi deţinătorii actuali ai recordurilor republicane şi ai titlurilor de campioni de seniori. Să le luăm pe rînd.

E bine, dar se poate şi mai bine!

Sportivii de la Steaua alcătuiesc o echipă tînără (media de vîrstă 22 de ani), cu multe perspective. Cu doi ani în urmă ei reuşiseră să cucerească cinci titluri de campioni individuali şi titlul pe echipe. Ca obiective pentru 1966, antrenorii Ştefan Achim şi Gheorghe Mănăilescu au prevăzut repetarea realizărilor anului precedent. Ce s-a obţinut? Au fost cucerite patru titluri individuale şi cel pe echipe. La capitolul „noi recorduri republicane" au fost planificate 10 şi s-au realizat 12. Deci un titlu de campion individual nerealizat a fost compensat cu două recorduri peste plan.

De altfel, numărul recordurilor putea fi mai mare dacă la campionatele republicane individuale nu

Talentul trebuie dublat de muncă

Trei campioni de seniori în loc de doi propuşi, doi campioni de juniori în loc de unul, 13 recorduri de juniori în loc de trei... Planificările antrenorilor Alexandru Cosma şi Emil Raţiu au fost îndeplinite şi depăşite.

Dinamoviştii alcătuiesc o echipă puternică, al cărei obiectiv — locul II la campionatul pe echipe — a fost realizat, cu toate că Petre Roşca şi Cornel Chelemen, accidentaţi la începutul anului trecut, nu au putut aduce aportul dorit (primul şi-a reluat antrenamentele cu puţin înaintea campionatului şi a concurat slab, iar al doilea nici nu a putut participa).

Cei mai valoroşi sportivi ai secţiei sînt, fără îndoială, recordmanul de juniori Gheorghe Teleman (415 kg la semigrea) şi recordmanul de seniori Gheorghe Mincu (460 kg la grea), campioni ai ţării şi componenţi ai lotului republican. Amîndoi sînt tineri (20 şi, respectiv, 23 de ani) şi au frumoase perspective. De la ei aşteptăm noi şi valoroase recorduri la categoriile mari.

Şi Ştefan Pintilie, campion şi recordman de juniori, este o speranţă a halterelor. Iată însă că, faţă de performanţa obţinută în luna mai (362,5 kg — record de juniori), în decembrie el nu a mai realizat decît 347,5 kg! Pintilie ar putea deveni un semimijlociu foarte bun, dar trebuie să muncească mult mai mult pentru a progresa

Doar fiii antrenorilor!...

În 1965 trei sportivi de la Progresul au fost selecţionaţi în lotul republican de juniori. Doi dintre ei (al treilea, I. Dragomirescu, şi-a găsit apoi alte... preocupări!), au confirmat speranţele, realizînd 10 recorduri republicane, deşi aveau planificat unul singur. Tiberiu Apostol (născut în 1949) a doborît şapte recorduri republicane, cucerind şi titlurile de campion de juniori I şi II la categoria cocoş, iar Gheorghe Enciu — la categoria excelentului clujean Holzer — a obţinut şi el trei recorduri de juniori. Sînt performanţe frumoase, pentru care merită felicitări, în egală măsură, şi... părinţii lor; pentru că cei doi tineri sînt fiii antrenorilor Gheorghe Enciu şi Gheorghe Apostol!

Dar ceilalţi componenţi ai secţiei? Rezultatele lor nu sînt în măsură să mulţumească: un singur loc III la campionatele de seniori şi acela cu un rezultat slab (350 kg la categoria grea). De altfel, aproape fiecare halterofil de la Progresul are o situaţie specială în legătură cu şcoala, familia, serviciul sau cu... disciplina, neputînd avea astfel o pregătire normală şi, bineînţeles, neobţinînd performanţele dorite.

Ultimul aspect din activitatea secţiei din str. Dr. Staicovici, de ordin igienico-estetic, este unul neplăcut. În timpul antrenamentelor vestiarele sînt ocupate de jucătorii unor echipe de fotbal din campionatul raional, halterofilii avînd garderoba în... sala de antrenament! Hainele, înşirate pe cadrul izometric şi pe spaliere, nu supără şi privirile conducerii clubului?

Singura schimbare!

Obiectivele fixate pentru acest an (destul de modeste) au fost îndeplinite doar de cîţiva halterofili rapidişti. Iar progresele realizate de Ştefan Teleman (22 de ani — 312,5 kg la cat. mijlocie), Lucian Kotlar (24 ani — 365 kg la semigrea) şi Grigore Tofan (24 ani — 345 kg la semigrea) au momentan valoare doar prin comparaţie cu cifrele proprii din anul trecut; alte comparaţii nu i-ar favoriza. De asemenea, locul 5 la campionatul republican pe echipe nu este pe măsura condiţiilor de pregătire avute. Nici juniorii, schimbul de mîine, nu au obţinut rezultate mai deosebite. În 1965 nemulţumise faptul că — faţă de posibilităţile existente — la campionatele republicane de juniori Rapidul a avut doar doi cîştigători: în 1966 a avut doar doi... participanţi! Un singur cuvînt explică toate lipsurile: selecţia! Unui club care are în vecinătate numeroase şcoli profesionale (Şcoala auto, Şcoala de căi ferate, Şcoala Uzinelor Griviţa Roşie etc.), cu sute şi sute de elevi, nu-i este permis să nu crească neconteniţ elemente.

Pe cît se vede, sub tribuna stadionului Giuleşti s-a înfăptuit în anul trecut o singură schimbare, în loc de un antrenor (Ion Dociulescu — demisionat), activînd acum doi: Virgil Lefter şi Piérre Eremia. În rest, nimic nou! Aceeaşi sală foarte bună, aceleaşi rezultate foarte slabe. Cel mai bun performer al secţiei de haltere (locul II la campionatul individual de seniori) este ...atletul Kotlar.

★

Pentru a se ajunge la mari performanţe într-o anumită ramură de sport, un factor important, dar neesenţial, îl constituie baza de masă. La haltere însă, ea este destul de redusă. Din cei 903 sportivi legitimaţi la federaţie, participă la competiţii doar 580, iar din 62 de antrenori salariaţi şi 72 de secţii afiliate, activează cu adevărat doar 33 de antrenori (10 cu normă întreagă şi 23 cu o jumătate de normă) şi 26 de secţii, dintre care 7 în Bucureşti.

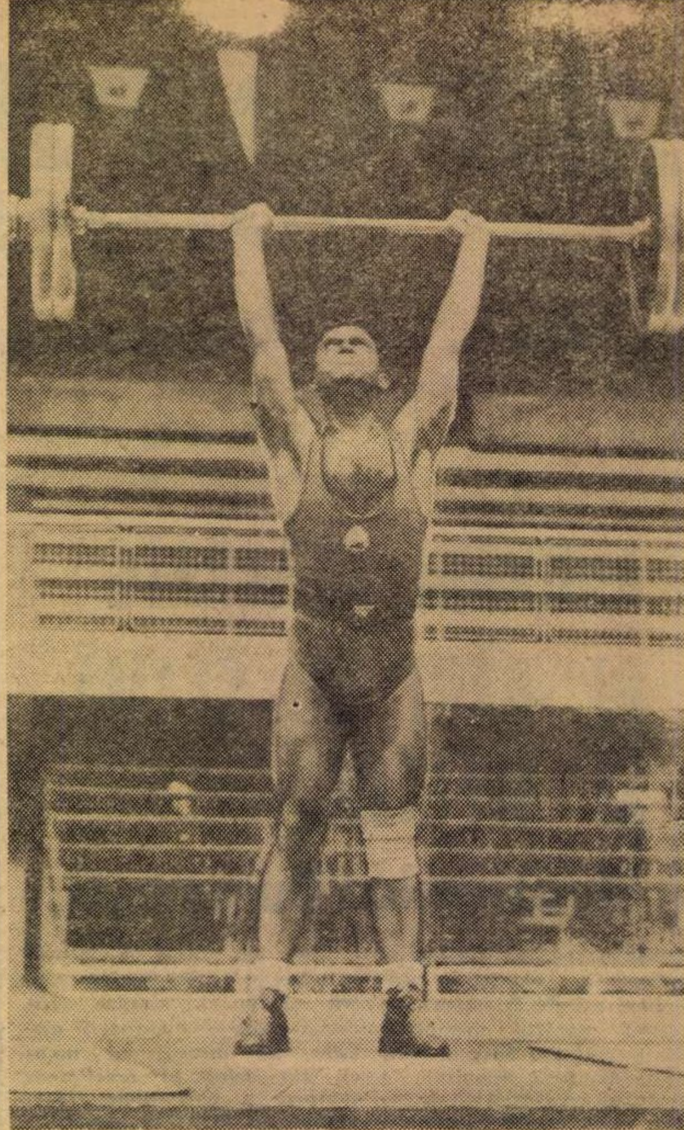
Un serios impediment în calea măririi numărului de practicanţi l-a constituit şi insuficienţa barelor, foarte greu de procurat. În curînd însă se va rezolva şi această problemă.

Dar, pentru unii antrenori, lipsa de bare constituie o scuză a dezinteresului şi delăsării lor. Ei încearcă să arate că dacă nu vin la antrenamente decît cîţiva sportivi, este pentru că... nu au la dispoziţie destule bare! Or, realitatea este cu totul alta. În secţii sînt prea puţini halterofili, fiindcă nu s-a făcut totul pentru a fi atraşi. Acţiunile de selecţie nu dau încă roadele aşteptate. Antrenorul Al. Cosma ne spunea că în fiecare dimineaţă se postează pe la uşile şcolilor din cartier, dar rar se găseşte cîte un elev care să vrea să vină la antrenamente. Iar antrenorul Gh. Apostol arăta că s-a deplasat la Şcoala profesională a uzinelor Electromagnetica, în dorinţa de a selecţiona tineri pentru secţia de haltere de la Progresul, dar (cu toată bunăvoinţa profesorului de educaţie fizică Aurel Işoveanu) auzind că este vorba de haltere, nici unul dintre elevi nu s-a clintit din rînd.

Este drept că unii tineri evită să practice halterele, de multe ori datorită unor concepţii greşite despre acest sport, insuflate de către diverşi pseudo-specialişti. Dar oare antrenorii care întreprind selecţiile au făcut ceva şi pentru combaterea acestor convingeri empirice? Le-au arătat ei tinerilor efectele excelente ale antrenamentului de haltere pentru dezvoltarea fizică şi pentru întărirea sănătăţii oamenilor? Noi credem că nu.

Federaţia a trasat tuturor antrenorilor sarcina de a merge în şcoli şi licee pentru depistarea de elemente apte şi dornice să practice halterele. Secretarul general al F.R.H., prof. Lazăr Baroga, ne spunea recent că aceast[ă] sarcină a fost adusă la îndeplinir[e] doar de secţia clubului Steaua. Se[-] lecţiile întreprinse de antrenoru[l] S. Cazan au completat echipa c[u] mai mulţi juniori, dintre care V[.] Dinu şi I. Dragomir au şi începu[t] să se afirme. De ce la Steaua s[e] poate iar la Rapid şi Progresu[l] nu?

La capitolul selecţie, o menţiune aparte trebuie făcută î[n] legătură cu marele deficit d[e] halterofili la categoriile grea ş[i] semigrea. La aceste categorii sîn[t] foarte puţini practicanţi şi c[u] rezultate foarte slabe: în toat[ă] ţara sînt doar 2—3 „grei" cu re[-] zultate superioare recordului re[-] publican al categoriei pană! Î[n] centrul preocupării antrenorilo[r] trebuie să stea căutarea de ti[-] neri înalţi şi masivi pentru cate[-] goriile respective, a căror prelu[-] crare musculară să facă din e[i] mult doriţii atleţi de peste 9[0] kg.

Într-o nemişcare de statuie, Dragoş Niculescu fixează deasupra capului bara de 100 kg. La campionatul republican pe echipe, el s-a clasat pe primul loc în cadrul categoriei uşoare, totalizînd 350 kg la triatlon

Foto: Aurel Neagu

★

Am afirmat la începutu[l] acestui articol că s-a porni[t] pe un drum bun. Bineînţele[s] că nu merg chiar toate strun[ă] şi că mai există (cîteva an[i] arătat şi noi) deficienţe. În[-] lăturarea urgentă a acestor[a] este o condiţie „sine qua non" a continuării drumului către afirmare. Aceasta nu înseam[-] nă că pretindem să se obţi[-] nă neapărat mari performan[-] ţe „peste noapte". Majoritate[a] sportivilor noştri sînt tineri iar antrenamentul de halter[e] este îndelungat: pentru re[-] zultate înalte sînt necesar[i] 6—7 ani de muncă. Dar, î[n] fiecare dintre aceşti ani tre[-] buie să existe un progres e[-] vident, pentru a se putea rea[-] liza o apropiere faţă de ma[-] rile performanţe. Şi să n[u] uităm că performerii noştr[i] sînt încă departe de cei c[u] care vor să se întreacă d[e] la egal peste cîţiva ani:

	Record republican		Record european	
Categoria	Rezultat	Deţinător	Rezultat	Deţinător
cocoş	320 kg	Z. Fiat	365 kg	I. Földi (Ungaria)
pană	365 kg	F. Balaş	382,5 kg	M. Novak (Polonia)
uşoară	395 kg	F. Balaş	437,5 kg	E. Kaţura (U.R.S.S.)
semimijlocie	405 kg	F. Balaş	450 kg	V. Kurenţov (U.R.S.S.)
mijlocie	412,5 kg	D. Dolofan	485 kg	V. Beleaev (U.R.S.S.)
semigrea	460 kg	L. Baroga	487,5 kg 487,5 kg 487,5 kg 487,5 kg	V. Leah (U.R.S.S.) V. Golovanov (U.R.S.S.) L. Martin (Anglia) G. Toth (Ungaria)
grea	460 kg	Gh. Mincu	580 kg	I. Vlasov (U.R.S.S.)

Şi dacă de la poalele muntelui vrei să ajungi în vîrf în acelaşi timp cu cel aflat la jumătatea pantei, trebuie să urci de două ori mai repede decît el!

ADRIAN IONESCU